3 වන පිටුවෙන් (සර්නද් අභින්දද අයිදා)

ප්‍රන්වාවක් යනු හමුදා කුමන්ත්‍රණ මගින් බලයට පත්ව, සුළු කණ්ඩායමක් හෝ කළලියක් විසින් එම කළලියේ උන්නතිය වෙනුවෙන් පවත්වාගෙන යන පාලනයකි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට හෝ මිනිස් නිදහසට එහි තැනක් නැත. මහජනතාව සමග සම්මුතිය වෙනුවට රට පාලනය සඳහා මූලික වශයෙන් මර්දනය යොදා ගනු ලැබේ. නමුත් එබඳු ආණ්ඩු බොහෝවිට තමන් හඳුන්වා ගනු ලබන්නේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී හෝ සමාජවාදී ආණ්ඩු හැටියටය. තමන් දැඩි මර්දනකාරී පාලනයක් ගෙනයන්නේ ම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයත් රටත් ජාතියත් ආගමත් රැකගැනීම වෙනුවෙන්ම යැයි කියති. රටේ බහුතර ජනතාව ගේ හැඟීම අනුව පාලන මතවාදයේ තේමාව සකස් කරගනිති. බුරුමය හෙවත් මියන්මාරය, ඉරාණය, ලිබියාව, ඉන්දුනීසියාව, සුඩානය හා සෝමාලියාව ඊට නිදර්ශණය. නමුත් මහජන වරමින් බලයට පත්වන ආණ්ඩුවකටද ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට පිටු පා ප්‍රන්වාවක තත්ත්වයට පරිවර්තනය වන්නට පුළුවන. ප්‍රන්වාවක් මෙන්ම එක් අංශයකින් සමාජය රවවා ගැනීමේ මානසික උප්පරවැට්ටි යොදාගනිමින් එහෙත් නියම අර්ථයෙන් කුඩා පාලක කළලියක වුවමනාවන් වෙනුවෙන් ක්‍රියා කරන්නට පුළුවන. පාකිස්ථානය, පිලිපීනය, පීපී උදාහරණ ලෙස ගත හැකිය. මේ ආකාරයේ විවිධ ආණ්ඩු ආසියාවේත් අප්‍රිකාවේ හා ලතින් අමරිකා රටවලත් සුලබය. ඉන් සමහර ඒවා දේශප්‍රේමී ආණ්ඩුය. තවත් ඒවා ධනවාදී හෝ විප්ලවවාදීය නැතහොත් සමාජවාදීය. මහජන මතයටත්, නීතියටත් ගරු නොකොට, ගිතුවක්කාර පාලනයක් ගෙනයාම ඒවායේ පොදු ස්වභාවයකි. එබඳු කුමන පාලනයක් යටතේ වුවත් පාර්ලිමේන්තුව හා අධිකරණය වැදගැම්මකට නැති ආයතන බවට පත්වෙයි. තමන් කැමැති දේශපාලනයක් කිරීමේ නිදහස මෙන් ම, පොදු මිනිස් අයිතිවාසිකම් ද මූලික අයිතිවාසිකම් ද තමන් විඳිමින් සිටින ප්‍රජාතාන්ත්‍රීය අයිතිවාසිකම් ද අහිමි වෙයි. එහි වැදගත්ම ලක්ෂණය ඒ මර්දකාරී ප්‍රජා පීඩක රාජ්‍ය ආකෘතිය ය.

මේ අතර පළමුව හමුදා කුමන්ත්‍රණ මගින් හෝ මහජන ඡන්දයෙන්ම බලයට පැමිණ දැඩි ඒකාධිපති ආකෘතියක් අනුව, එහෙත් සමස්ථ රටේ උන්නතිය වෙනුවෙන් ක්‍රියා කොට පසුව ඊට මහජන කැමැත්ත ලබමින් මහජනතාව නියෝජනය කරන පාලන තන්ත්‍රද ගොඩ නඟා ගත හැකිය. සිංගප්පූරුව, මලායිසියාව, දකුණු කොරියාව, තායිවානය ඊට උදාහරණය. සංවර්ධනයේ වැදගත් ආකෘති ලෙස අතැතිමිනු නිතර ආදර්ශයට ගන්නා මෙම රටවල්, එසේ දියුණු වූයේ දැඩි ඒකාධිපති පාලනය නිසා යැයි කියා වැරැදි වැටහීමක සිටිති.

තතු මෙසේ නම් දැනට අප ඉන්නේ කුමන අන්දමේ පාලනයක් යටතේද?

වර්තමාන ආණ්ඩුව බලයට පත්වූයේ මහජන ඡන්දයෙනි. එහෙත් එම ජනතා බලය ස්ථාවර කරගැනීමට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මාර්ග වෙනුවට ඉඳුරාම ඊට පටහැනි උප්පරවැට්ටි යොදාගන්නට වීය. විරුද්ධ පක්ෂවල මංත්‍රීවරුන් උපායෙන් තම ආණ්ඩුවට යා කර ගැනීම ඉන් එකකි. රාජ්‍ය තන්ත්‍රයේ සියළු වැදගත් මෙහෙයුම් කපාට වලට තම ඥාතීන් හෝ හිතවතුන් පත්කර ගැනීම තවත් එකකි. මර්දනයෙන් හෝ වරප්‍රසාද මගින් මාධ්‍ය හසුරුවාගැනීම ද ඒ වර්ගයේම පියවරකි. සිවිල් සමාජයේ නිදහස පාලනය කිරීම සඳහා එක්කෝ කැපී පෙනෙන සිවිල් පුරවැසියන් වරදාන මගින් යාකර ගැනිණ. නැත්නම් පරිපාලනමය උගුල්වලට හසු කර ගැනිණ. ඒත් නැත්නම් ඒ සඳහා නීෂණය යොදා ගැනිණ. ඉතා කෙටි කළකින් ආණ්ඩුව කුඩා ගණගෝත්‍ර කළලියක් බවට පරිණාමය වීය. මහජන ආකර්ශනය තමන්වෙත රඳවා ගැනීමට යොදා ග දුනුණේ දේශප්‍රේමය ලෙස වෙස් ගත් වර්ග භේදය පමනි. ඒ අනුව මෙය කුමන වර්ගයේ ආණ්ඩුවක්ද?

වර්තමාන පාලන තන්ත්‍රය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවද, පාර්ලිමේන්තුවද, අධිකරණය ද නොතකා ක්‍රියා කරයි. දූෂිත හෙපින් ගනු දෙනු වල ට එරෙහිව අධිකරණය දුන් නියෝගයට ජනාධිපතිවරයා පිටුපෑම ඉමහත් ප්‍රසිද්ධියට පත් වූ එක් සිද්ධියකි, දහස් ගණනක් පුද්ගලයන් පැහැරගෙන ගොස් ඝාතනය කිරීම. කප්පම් ගැනීම සිදු වූයේත් වන්නේත් මේ පාලනය යටතේය. අපරාධවලට සැක පිට පොලිස් අත් අඩංගුවට ගන්නා පුද්ගලයන් පලා යාමට හෝ පහර දීමට තැත් කළාය යන රෙඩිමේඩ් චෝදනාව මත අධිකරණ කටයුත්තකින් තොරව ඝාතනය කෙරෙති. ජනාධිපති වරයා විසින් තමන් කළ මහඟු ජනතා සේවයක් ලෙස මහත් උජාරුවෙන් මෙය හඳුන්වන්නේ පාතාලය මර්දනය කිරීම යනුවෙනි. මෙම නිල සංස්කෘතියට අනුගත වූ පොලිසිය සිය වෘත්තීය වගකීම වන මහජන ආරක්ෂාව අත් හැර ඇති සැටියකි. නිතු මනාපේ හැටියට සිවිල් වැසියන් ඝාතනය කරනු ලැබෙන්නේ ඒ නිසාවෙනි. ඇඟුළානේ හා බම්බලපිටියේ මිනිස් ඝාතන එවැනි එහෙත් ප්‍රසිද්ධියට පත් ඝාතන පමණි. මේ අතර මාධ්‍ය කරුවන් පමණක් නොව, මහජන ජංගම්යෙන් පත් වූ පාර්ලිමේන්තු මංත්‍රීවරුන් ද, ප්‍රසිද්ධියේම මහ මග ඝාතනය කිරීම. නැත්නම් පැහැරගෙන ගොස් අතුරුදන් කිරීම. ප්‍රසිද්ධියේම මාධ්‍ය ආයතනවලට පැන ගෙස්වෝ කුමයට පහර දීම හා ඒ ආයතන ගිනි තබා-වෙඩි තබා විනාශකිරීම. රජයේ මාධ්‍ය ආයතන වලටම පවා පැන, ඒවායේ තමන්ට වලංගුනැති මාධ්‍ය සේවකයන් මේටු කිරීම, නීතිය නොතකන බවට උදාහරණය.

මේ අතර, මේ රටේ ජනයා කළක සිට දිනා සිටින අයිතියක් වන පෙළපාලි යාම, වැඩවර්ජනය කිරීම, නිරායුධව විරෝධය පළ කිරීම ආදී අයිතීන්ට කුමක් සිදු වී ඇත්ද?. පුදුමයකි. කලකට පෙර කම්කරු ඇඟෙහිවරයා හැටියට, කම්කරු ප්‍රශ්නජනියක් සකස් කොට, තමන්ට කුමක් නැති නිසා, එය ක්‍රියාත්මක කරන්නට බැරි යැයි කියා, කීවේ මේ නායකයාය. දැන් මේ සියළු බලය අත අතිව එය නොකරන්නේත් ඒ පුද්ගලයාමය. ඒ වෙනුවට ඔහු කම්කරු අයිතිවාසිකම් මර්දනය කිරීම වෙත සිය කාරශ්‍රමික අවධානය යොමු කොට අතත.
ඉතින් මිලිටරි ප්‍රන්වාවකින් ලැබෙන්නේ මිට වෙනස් දකාවක් ද? ඉන්දුනීසියාවේ, මියන්මාරයේ පාකිස්ථානයේ සමාජ විඳවන දුක්ඛව තත්ත්වය මිට වෙනස් ද? සත්‍යයනම්, පෙනුම කුමක් වුවත් හරයෙන් අප දැනටමත් සිටින්නේ මිලිටරි ප්‍රන්වාවක් හා සමාන තත්ත්වයක් යටතේය. එය සම්ප්‍රදායික ප්‍රන්වාවකට වඩා නපුරය. මන්ද? එය ප්‍රජාතන්ත්‍ර පාලනයක වෙස් ගෙන සිටීම නිසයි. මහජනතාව ඊට රැවටී සිටීම නිසයි. ඇත්තටම එය බැටළු සම පොරවාගත් වෘකයෙකි.
මේ නිසා වැදගත්ම කාරණය වන්නේ, කුමන පාලන තන්ත්‍රයක වුවත් ජපය නොව එහි ව්‍යුහය තේරුම් ගැනීමයි. සයුක්තව කියනවානම් සැබෑ අනියෝග ය වන්නේ මේ තිරශ්චීන පාලනතන්ත්‍රයේ කුරිර අවයව තේරුම් ගැනීමයි. ඒ නපුරු විෂ දල නායකයාගේ ව්‍යාප සැදැහැවත් මුහුණෙන් වසන් වී තිබේ. මෙය මෙම නායකයාට පමනක් උරුම වූ නපුරක් ද නොවේ. මෙය වූ කලි රාජ්‍ය පාලන ව්‍යුහයේ ද උරුමයකි. අවසානයේ ඒ රාජ්‍ය ව්‍යුහය වූ කලි අප අසුරු කරන සමාජයේම කොටසකි. ඔහු යොදා ගන්නේ අපට එරෙහිව අපමය. මෙම පාලනයට මහ ජනයා පක්ෂපාතී බව අපට පෙනෙන්නේ ඒනිසාය. සතුරා අපතුළුම වසන නිසාය. බරපතල ප්‍රශ්ණයත්, විසඳා ගතයුතු ප්‍රශ්ණයත්, බැලූ බැල්මට නොපෙනෙන ව්‍යසනයත් එයය. සමාජය යහපත් කිරීමට සද් චේතනාව ඇති බුද්ධිමතෙකුගේ කාර්යය වන්නේ එම යථාර්ථය හෙළිදරව් කිරීමයි. එමගින් තමන් ද තම සමාජය ඊපතින් ගලවා ගැනීම කළහැකි වන්නේ ඉන් පසුවයි.

සරත් ෆොන්සේකා සම්බන්ධයෙන්ද වැදගත් වන්නේ එයයි. ඔහු හමුදා නායකයෙකු සිටීම නොව ඔහු අත ඇති වැඩ පිළිවෙල කුමක්ද, යන්නයි. එය යථාර්ථවාදී ද? එය සාධාරණ වූවක් ද? සාධාරණ වුවත් එය ක්‍රියාත්මක කිරීමට බාධා අතත් ද? එවැනි බාධා වෙනොත් ඒ බාධා ඉවත් කර ගැනීමට උපායන් තිබේද? මේ සියළුම කුමන සංදර්භයක් තුළ සිදුවන්නේද? ආදී දේ වැදගත්ය. එහෙත් මෙම සාකච්ඡාවල ඒ ගැන කතා කරනු පෙනෙන්න නැත. නිති තර්කත් ලෝක කුමන්ත්‍රණ ගැන පළ් බොරෙත් හැර වැදගත් දෙයක් එහි නැත. මේවායින් වන්නේ නියම සාකච්ඡාව හා සංවාදය පිළිපැනීමය.

(2) ඊළඟට සොයා බැලිය යුත්තේ හමුදා නායකයෙකුට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අකැපද යන්නයි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ ආදර්ශය උපලා ගන්නේ ප්‍රාංශයෙනි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිහිටුවූ බලවේලයේ නායකයා වූයේ සරත් ෆොන්සේකා වැනි එසේ මෙසේ අයෙක් නොව, ලොව රුදුරුම හමුදා නායකයෙකු වූ නපෝලියන් බොනපාට් ය. ඉන් පසු ඩිගෝල් ය. එංගලන්තයේදී එය කළේ අති බිහිසුණු ක්‍රොම්වෙල් සෙනෙවියාය. ඉතින් හමුදා සේවයේ සිටීමම නුසුදුසු කමක් වන්නේ කෙසේද ? අනෙක් අතට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය මුලමෙහින්ම කාබාසිනියා කළ ගිරිලර් බලයට පත් වූයේ මහජන ඡන්දයෙන් ය. යන්තමින් නොව මහා ජන සන්නිපාතයකින්ය. අතැතැම වමේ පක්ෂ බර්ලින් නගරයේ තාප්පවල ගිරිලර් සහෝදරයාව ඡන්දය දෙන්න කියා පොස්ටර් ඇඳලූහ. රුසියාවේදී ජෝසෆ් ස්ටාලින් ද, චීනයේ දී මා ඕ සේතුං ද, කියුබාවේදී ෆිඩෙල් කස්ත්‍රෝද පාට රතු වුවත් මිලිටරි නායකයන් බව අමතක නොකළ යුතුය. ඔවුන් තම මිලිටරි කඩාය කිසි දිනකත් ගැඹුවූයේ නැත. ඒ ඒ රටවල ජනසමාජ විඳි අපමන දුක් කම්කටොලු, ඔවුන් ගෙ රුදුරු වී සිටි පාලන ව්‍යුහයන්ගෙන් වෙන් කළ නොහැකිය. ඒවා පුද්ගල ප්‍රශ්ණම නොවේ. ඒ නිසා මෙගිදී සැඳකිල්ලට ගත යුත්තේ රාජපක්ෂවාදී ක්‍රමය ත් ෆොන්සේකාවාදී ක්‍රමය ත් (එවන් ක්‍රමයක් අත්දැයි මම නොදැනිමි.) යන දෙකම එකක් මද නැත්නම් වෙනස් ද යන්නයි. ඒ මිස රැවුලයි කොන්ඩයයි කලුපාටයි කියා හෝ අා නේ, නියම කඳ කියා හෝ පාවස්සන්ධයට වැඳ වැටීම පළක් නැත.
(3) දූෂණය සම්බන්ධව කෙරෙන විවේචනයද පුදුමාකාරය. මේ දැන් සිටින්නේ කෙබඳු ආකාරයක දූෂිත පාලනයක් යටතේ ද යන්න විවේචකයන්ගේ අවධානයට ලක්ව නැත. අනාගතයේ ඇතිවිය හැකියැයි සිතන දූෂිත ආණ්ඩුවක් නොව මේ දැන් මෙතැන තිබෙන දූෂිත පාලන තන්ත්‍රය රැකගන්නේ මන්ද? කියා සිතිය යුතුය. රාජ්‍ය මූලය දූෂණය පමනක් වුවද සැලකිල්ලට ගන්නේනම්, බලයට එන්න පෙර, මේ පාලකයන් හා ඔවුන්ගේ මිතුරු කණ්ඩායම මොනතරම් අගතිගතම වලින් පීඩිතව සිටියත්, දැන් මහා ප්‍රකෝපිපතියන් වූයේ කෙසේද යන අවධානයට ගත යුතුය. කෙනෙකු පොහොසත්වීම කෙරෙහි වමේ සම්ප්‍රදාය තුළින් උපන් වෛරය ඊර්ෂ්‍යාව කුළුගැන්වීමේ දේශපාලන පුරුද්දක් ලංකාවේ තිබේ. අප මෙවන් ප්‍රශ්ණාවලදී කල්පනා කළ යුත්තේ එම දේශපාලන අගතියෙන් තොරවය. දේශපාලනඥයන් වූ පළියට තමන්ගේ ව්‍යාපාරයක් මගින් ධනවත් වීමේ වරදක් නැත. එය සම්මා කම්මන්ත පසෙ බුදු දහමේ පෙන්වා දෙති. වරද අත්තේ මහජන ධනය සොරකම් කිරීමයි. වත්මන් පාලනය වූකලි රාජ්‍ය දේපොළ සොරකම් කරනවා පමණක් නොව කෑදරව ලෙස නිදහස් පුරවැසියන්ගේ ව්‍යාපාර හා ධනය ද කොල්ලකෑමෙයි. මුගාබේ පවුල මෙන් ම මේ අයද ඒ සඳහා ආයෝජනය කරන්නේ දේශප්‍රේමය ලෙස වෙස් ගත් වර්ගවාදයයි. එය ජාතික අපරාධයකි. එවිට රට පිරිහෙයි. ධනය සමාජයේ පහලට ගලා යාම නවතියි. දුප්පත්කම වැඩිවෙයි. ව්‍යවසාය වර්ධනය ආර්ථික වෘද්ධිය අතත ගිරිවී. රටේම ධනය හා ව්‍යවසායයන් එකම පවුලක් හා මිතුරු කැලක් වෙත රැස්වීම එහි ඇති වරදැයි. එය නිදහස් ආර්ථික ක්‍රමයක් නොවේ. එහි නියම නම චොරතන්ත්‍රය නම් වේ. පාලකයන් සාපුව හෝ වක්‍රව එවැනි පාලනයක් පවත්වාගෙන යාම, තම වැසියන් මරා කෑ රටකු ගැන කියැවෙන, චුල්ල සුතසෝම ජාතකය සිහියට ගෙන එයි.

අනෙක් අතට මේ මිනිසුන් හදිසියේ ම ධනවත් වීම ප්‍රශ්ණයක් වන්නේ ඒ ධනය ලබුණු ආකාරය පැහැදිලි නැති නිසාය. කෝටි ප්‍රකෝටි ගණන් ධනය, තම ව්‍යාපාරයකින් ලැබුවේ නම් ඒ ව්‍යාපාරවල ඉතිහාසය කුමක්ද? එතෙක් කළ් ඒවාට බදු ගෙවා ඇත්ද? බදු නොගෙවා ඇත්නම් එය අපරාධයක් නොවන්නේද? මේ අතර පාර්ලිමේන්තුවට නොදුන්වා හෝ සිය පාර්ලිමේන්තු කණ්ඩායම බලල් අතක් සේ යොදා ගනිමින් මූල්‍ය වීමාමාවරයන්ගි යෙදීමද මෙහි තවත් ලක්ෂණයකි. මෙම ලැසිස්තුව දිගු කළ හැකිය. නමුත් සැබෑ තත්ත්වය තේරුම් ගන්නට මෙය ප්‍රමාණවත්ය.

දූෂණය සම්බන්ධව වැදගත් කාරණය වන්නේ දූෂණයේ යාන්ත්‍රණය තේරුම් ගැනීමයි. පොදු ජනයාගේ ධනය ඔවුන්ගේ අසැරියලට වසන් කොට දූෂණය කරන්නේ කෙසේද? දූෂිත යැයි කියා එන්පීමි වලට චෝදනා කරද්දීම දේව හාස්කම් ඇතැයි කියන ප්‍රජාතීය සිද්ධස්ථානවලට ද දූෂණයෙන් මිදෙන්නට නොහැකි වී ඇත්තේ මන්ද යන්න සොයා බැලිය යුතු නොවේද? (බුදුන්ගේ පාද පහස ලද ශ්‍රී පාද අඩවියේද රත්නපුරයේ සමන් දේවාලයේද අයිතිය ගිමි, රත්නපුරයේ නඳුන් විහාරය 1981 දී සිය වාර්ෂික ආදායම ලෙස මහා භාරකාර කාර්යාලයට වාර්තා කොට ඇත්තේ රු 30,000 කි.) ඒ නිසා මෙම ප්‍රශ්ණයට පිළිතුරක් සොයා ගත යුතුය. විනිවිද භාවය, යහ පාලනය යන වචන යථාර්ථයක් කරගත හැකි යාන්ත්‍රණයක් අවශ්‍යවන්නේ ඒ නිසාය. නමුත් 17 වන ආණ්ඩුක්‍රම සංශෝධනය යටතේ කොමිෂන් සභා පත්කිරීමට අසමත් වීමෙන් මේ ආණ්ඩුව පෙන්වා ඇත්තේ දූෂණයෙන් මිදීමට තමන් තුළ ඇති අකැමැත්ත නොවේද?

මහින්ද රාජපක්ෂ කුමක් කරනු ඇත්ද යන්න ඔහු සිය භාවිතාවෙන් පෙන්වා ඇත. දූෂණය හා ඥාති සංගහය ගැන ඔහු වාර්තාවක් තබා ඇත. අළුත් ජනවරමක් ඉල්ලන්නේ තවත් පුද්ධයක් කිරීමට නොවේනම් අනෙක් අදාළ වන දූෂණය හා ඥාති සංගහය සරු කිරීමටය. තමන්ගේ ධනය සොරන් විසින් පැහැර ගැනීම අනුමත කිරීම හෝ නොකිරීම ජනතාවගේ තීරණයකි. හොඳම හමුදා පාළකයා ට වඩා නරකම දූෂිත නායකයා යනු ගයන්නට හොඳ වැසියක් මිස භාවිතාවට නගන්නට හොඳ තීරණයක් නොවේ. සරත් ෆොන්සේකා අනාගතයේ කුමක් කරනු ඇත්දැයි කියා හඳහන් බැලීමට වඩා කළ යුත්තේ ඔහු අත ඇති සංවර්ධන මාර්ග සිතියම පරීක්ෂා කිරීමය.

අවසාන වශයෙන් කිව යුත්තේ සිංගප්පූරු රාජ්‍ය, මලායිසියාව, උතුරු කොරියාව, දියුණු රාජ්‍යයන් බවට පත් වූයේ ඒකාධිපති පාලන තන්ත්‍ර නිසා නොවේ. එම රාජ්‍යයන් තමන්ගේ එවරලේ දියුණු කිරීම සඳහා විධිමත් නිර්මාණාත්මක සැලසුම් ක්‍රියාත්මක කළ නිසාය. මියන්මාරය වැනි කාලකන්ණි ඒකාධිපති රාජ්‍යයන් දුසිම් ගණනක් ලොව පුරා ඇති බවත්, ඒවා පිරිහුණේ ඒකාධිපති පාලන තන්ත්‍ර නිසාම බවත් කිව යුතුය. ඒ නිසා ලංකාවට මගින්ද චින්තනය අවශ්‍යය නැත. වෙනත් ඒකාධිපති පාලනයක් ද අවශ්‍යය නැත.

අනුගුගය - ලංකා වී නිවිස්

42 වන පිටුවෙන් (පාලිත පෙළේරා)

සකස්විය යුතුයි. කිසිම වගකීමකින් තොරව නිලධාරීන් කටයුතු කිරීම ක්‍රිකට් ක්‍රීඩාවට පමණක් නෙවෙයි රටේ සෑම දෙයකටම බලපාලා තියෙනවා. ක්‍රීඩාවට පමණක් නෙවෙයි අනෙක් සියලු දේටම ජාතික ප්‍රතිපත්තියක් සැකසිය යුතුයි. එසේ නොවෙති නම් තැම්බෙන කැඳ හැළිය මෙන් පැන පැන පල් වෙමින් උඩ යට යනවා හැර රටක් වශයෙන් මොන පැත්තකින් වත් ඉදිරියටට යාමක් සිදුවන්නේ නැහැ.

ක්‍රිකට් ක්‍රීඩාව හමට නොහොමමේ ගොස්වගය හිමිවන්නේ බබවැයි. බබ ජීය දැනා අතුන් බස් වගන්නේ හදුන්වා දුන්නා. ඒ ගැන යමක් කියන්න.

ඔව්. එදා 1963 මාර්තු මස ආනන්ද නාලන්ද ක්‍රිකට් සංගාමයෙන් තමයි මේ කටයුත්ත ආරම්භ වුණේ. ඒ වසරමය ජනවාරි මාසයේ මම නිවේදකයකු ලෙස ගුවන් විදුලි සේවයට බැඳුණා. මම දන්නා හැටි එදා මා හඳුන්වා දුන් ශබ්දකෝෂයට වඩා හොඳ වචන එදා තිබුණද අද තියෙනවද කියලා. ඒත් දැන් ඒ වචන සමාප් ගත වෙලා ඉවරයි. මම දන්නා හැටි දැවී යාම කියන වචනය කොහෙන් ආවද කියලා. ඒත් මට මතකයි කඩුල්ල කියන වචනය ගත්තේ අපේ ගමේ කඩුල්ලක දැකලයි. ඉණි ගිටවළා හරක් පනිනවට හරහට පොලු දාලා තියෙනවා. මට ඒ තුළින් විකට්ටුව මැවී පෙනුණා.

තණහිල්ල කියන වචනය භාවිතා කළත් පසුව ආචාර්ය විනී විතාරණ මහතා එය තණහිල්ල විය යුතුයි කියලා කිව්වා. පසුව මම එය නිවැරදි කළා. මොකද සැකිසුරු කාව්‍යයේ එනවා "තණහිල්ලේ ළඳ ඕවිල්ලේ" කියලා.

මම නාලන්දාවේ ඉගෙනගන්න කාලේ පැරණි ගද්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍යය ආදී දේ පරිශීලනය කරලා තිබුණ සාහිත්‍ය පසුබිමක්. ඒ වගේම මම කවියෙක්. ඒ නිසා මගේ දැනුම ආනාමය මේ ශබ්ද කෝෂය හැදීමේදි බලපාන්න ඇති. ඒ කාලයේ මම නාලන්දාවේ ක්‍රිකට් ගහනකොට කණ්ඩායමේ අය කතා කළේ ඉංග්‍රීසියෙන්. මට මුකුත් කියන්නෙ කලාකාරයා කියලා.

කොහොම වුණත් එදා මට ඉංග්‍රීසි පත්තරකාරයෝ මාව උපහාසයට අපහාසයට ලක් කරලා පත්තරවල ලිපි ලියන්න පටන්ගත්තා. ඩේලිමිරර් පත්තරේ පළමුණ කොළේ වල තිතරම ලිව්වෙ මේ මිනිහා කරන මේ සිස්සු විතාර කතා මොනවද කියලා. නෝබල් එකට බෝලය නැතිවුණා කියයි.. සිළිපොයින්ට් එනට බෝඩ නැහ කියයි ආදී වශයෙන්. ඒත් මම අදෛර්යයට පත් වුණේ නැහැ.

අද වෙනකොට මම විස්තර ප්‍රචාරකයන් රාශියක් ඉදිරියට ගෙනත් තියෙනවා. හැත්තෑව දශකයේ ප්‍රේමසර අපාසිංහ අසුව දශකයේ බන්දුල වර්ණපුර වගේ විචාරකයන් රාශියක්. ඒ වගේම මුළින්ම විස්තර ප්‍රචාරක අට්ටාලය හැදුවෙත් මම. ඒ කාලේ ලී පෙට්ටි දෙකක් තියලා.

එපමණක් නෙවෙයි ඒ කාලේ ගිටපු රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුවේ කොමසාරිස් හා ගුවන් විදුලි සංස්ථාවේ අද්‍යක්ෂ ජෙනරාල් හැටියට කටයුතු කළ වින්සන් පණ්ඩිත මහත්තයා කිව්වා "පාලිත ඔය වචන අයින් කරලා මම වචන සෙට් එකක් හදලා දෙන්නම් ඒක කියන්න" කියලා.. මම ඉතින් ඒකට කැමති වෙලා ඒ විදිහට කියන්න ගත්තා. ඉතින් ඒ වචන කියනකොට පිටිය වටේ ගිටපු අය ගෝ ගාලා හූ කියන්න පටන් ගත්තා. මට මතකයි ඒ වචන වලින් ස්ලිප් ක්‍රීඩකයන්ට කියන්නෙ ලුහුටිරටා කියලා. මම "පළමු ලුහුටිරටා දෙවෙනි ලුහුටිරටා හා අතරින් පන්සල ලුහුටලා ගියා" කියලා කියනකොට පිටිය වටෙන් හූ හඬ අහෙන්න පටන් ගත්තා. ඒ පාර පණ්ඩිත මහත්තයා කිව්වා ඒ වචන ඉක්මණින් අයින් කරලා මගේ සුපුරුදු වචන පාවිච්චි කරන්න කියලා.

අප රටේ නීතිය සාමය පමණක් නොව රාජ්‍ය පරිපාලනය මාධ්‍ය හා මාධ්‍ය සදාචාරය වැනි රටක ඉදිරිගමනට අවශ්‍ය සියලුම අංශ දිනෙන් දින පිරිහෙමින් පවතින කාලවකවානුවක් පසුකරමින් සිටින බව පුන පුනා කිව යුතු නොවේ. එහෙත් විශේෂඥයන්ගේ මෙන් දැනුම් සම්භාරයක් සහිත අවංක මෙවැනි පුද්ගලයන් එවැනි ආයතන ශක්තිමත් කිරීමට යොදා නොගන්නේ රටේ අනාගතය නිසා ය. එසේත් නොවෙති නම් රට විනාශකරන සමහර දේශපාලුවන් කියන කියන පදයට තටන්තව පාලිත වැන්නවුන් එකක නොවන නිසා විය යුතු ය.

මේ ප්‍රවීණ මාධ්‍යවේදියා සමග හෝරාවක් දෙකක් තුළ පත්තර පිටුවක් සැකසීමට නොව පොතක් ලිවීමට තරම් කරුණු ආයාසයකින් තොරව දැනගත හැකියි. තවත් අප සාකච්ඡා කළ බොහෝ කරුණු ඉදිරියේදී හැකි පරිදි බබ වෙත ගෙන ඒමේ බලාපොරොත්තුවෙන් මම නවතිමි. එමෙන්ම නාලන්දාවෙන් බිහිවූ මේ ක්‍රිකට් ක්‍රීඩකයා ශ්‍රී ලංකා ක්‍රිකට් පිටියේ සදා නොදැවෙන ක්‍රීඩකයකු බව ලියා තබමි.